

**L A U R E
V A N
R E N S B U R G**

**K I L T T I
T Y T Ä R**

Suomentanut Elina Koskelin

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Lainaukset Rainer Maria Rilken runosta teoksesta *Sonetit Orfeukselle* suomentanut Liisa Enwald, Tai-teos, 2003.
Lainaukset *Raamatusta* ovat vuoden 1992 laitoksesta.

Englanninkielinen alkuteos
The Good Daughter

Copyright © Laure van Rensburg, 2023
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava, 2024

ISBN 978-951-1-38910-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

B:lle.
Kiitos kaikesta

OSA YKSI

Näetkö kuinka antaa hengitys
 vielä uudet avaruudet,
 kuinka kellotornin pimeys
väistyy silloin kun voi soiton luoda
 sisimpäsi. Muuttuu voimaksi
 kuluttava.

Rainer Maria Rilke

MUISTIO

Lähtettäjä: Leroy Trevorrow

Vastaanottaja: Apulaisseriffi Larson

VS: Newhavenin plantaasilta löydetyn puhelimen tiedot

Olemme tutkineet puhelimen, joka löytyi Newhavenin tilalla sijaitsevan Hunters Cottagen raunioista Jaspers Islandilla. Puhelimesta ei löytynyt palautettavia yhteystietoja eikä myöskään puhelu- tai tekstiviestilokia. Käymme kuvagalleriaa edelleen läpi. Saimme kuitenkin pelastettua joitakin äänitallenteita. Ne ovat tämän viestin liitteenä. Huomioithan, että jokaisessa äänitallenteessa sama naispuolinen henkilö haastattelee toista henkilöä tai henkilöitä. Tallenteet eivät ole kronologisessa järjestyksessä, ja niiden laatu vaihtelee hyvästä heikkoon. Joissakin tallenteissa on osia, joita ei ollut mahdollista palauttaa.

Ota ihmeessä yhteyttä, jos sinulla herää kysymyksiä. Minä lähetän sinulle tilannepäivityksen, kunhan saan lisätietoja puhelimesta mahdollisesti vielä löytyvistä tiedoista tai muista edelleen työn alla olevista esineistä. Tässä ohje tallenteiden tulkintaan:

(...)	Käsittämätön kohta
ÄÄNEKÄS	Kapiteeleilla kirjoitetut kohdat viestivät kovista äänistä, huudosta
<i>Hiljainen</i>	Kursiivi tarkoittaa vaimeampia ääniä, kuiskausta
<i>(Kursiivi)</i>	Ei sanoja vaan taustamelua

ÄÄNITÄLLENNE 1

Tallenteen laatu: heikko

[Ääni A]: nainen

[Ääni B] nainen

[Ääni A]: (...) Mitä tarkoitat? Mitä jos sieltä haluaa lähteä?

[Ääni B]: Kyllä sieltä voi halutessaan lähteä. Ei se mikään vankila ole. Herra antoi meille vapaan (...) on lähtenyt.

[Ääni A] Mutta voivatko ihmiset käydä tapaamassa sukulaisiaan ja ystäviään, jotka (...) kirkkoon?

[Ääni B]: Ei se ole (...)

[Ääni A]: Joten päätös ei ole helppo. Tai siis että lähtisitkö, jos tietäisit, ettet enää voi palata ja nähdä äitiäsi ja sisaruksiasi? Miten sairass tilanne (...)

[Ääni B]: Miksi edes tahtoisin lähteä? Täällä minä tahdon (...) naimisiin ja saada jonain päivänä lapsia. Rakastan tätä paikkaa ja perhettäni. En tahdo pois heidän luotaan. Tämä paikka on täydellinen, eikä minulle voi tapahtua mitään pahaa, kunhan pysyn täällä. Kunpa (...)

[Ääni A]: (...) miten sanonta menee (...) varoa, mitä toivoo (...)

I. Nykyhetki

Kuolema on tuonut karpäsiä ja muukalaisia taloomme. Ensin mainitut pörräävät olohuoneessa lojuvien hiiltyneiden jäänteiden ympärillä. Jälkimmäiset ovat raahanneet keittiöstä tuoleja takapihalle, mutta minä olen ainoa, joka istuu. Ympärilläni seisoo univormuihin puettuja kehoja, joita suojelevat rintataskuun tai hihan yläosaan ommellut viisisakaraiset tähdet. He sanoivat, että joku Hangman's Creekillä veneillyt paikallinen oli nähnyt savun ja soittanut virkavallalle. Herra Abernathy puhuu toisille samanlaisille etupihalla. Isä ei olisi ottanut vieraita vastaan täällä. Meillä ei ole ennen käynyt vierailijoita. Mutta eivät he kai varsinaisia vieraita olekaan.

Isä. Olohuoneessa. Hänen kanssaan. Punaista. Punaisia ja keltaisia liekkejä. Iho kireänä kuumuudessa. Vääntyneet hahmot kärventyneillä lattialaudoilla. Kaksi mustaa säkkiä, jotka vietiin pois. Nyt tiedän, minne kuoleman jälkeen päädytään – ruumispuussiin.

Kauhean paljon ihmisiä, mutta silti on aivan hiljaista, kunnes lähestyvän pikaveneen ärjyvä moottori rikkoo hiljaisuuden. Nostan katseeni heihin. Minusta tuntuu, kuin olisin vuorovesi. Nousen ja lasken, tulen ja menen; takapihan ja olohuoneen jäänteiden, tämän hetken ja muutaman tunnin takaisen, todellisen ja epätodellisen välillä. Katson heitä ja ihmettelen, mahtavatko he huomata hetket, jolloin en ole aidosti läsnä.

Naispuolinen poliisi hivuttautuu leveiden olkien ja tanakoiden vartaloitten lomasta. Hänen hiustensa latvat nuolevat hänen

niskaansa. Hänellä on mukanaan pahvipidikkeessä Joe's Cafesta noudettuja juomia. Kiiltävä nimikyltti vasemman rinnan päällä kertoo hänen olevan apulaisseriffi Pritchett. Muut heistä – kaikki miehiä – seisovat kädet selän takana tai puuskassa, katseet urheilullisten aurinkolasien suojaamina. Pritchettin ei pitäisi olla heidän seurassaan, se on naisen luontoa vastaan. Naisten ei pitäisi etsiytyä työelämää. Heidän kuuluisi olla äitejä. Hänen vasen nimettömänsä on häpeämättömän paljas. Isä kutsuisi häntä menetetyksi tapaukseksi. Mukeista nousee höyryä, vaikka tässä säässä olisi parempi tarjoilla jääteetä. Minun käy naista sääliksi.

Apulaisseriffi Pritchettin vieressä kahden poliisin hahmot kehystävät taaempana häämöttävän tupelopuun. Kalasääski hyppelee sen edessä ruohikolla, toinen perässään. Niiden nokat keihästävät ja repivät jotakin maassa lojuvaa. Keskityn niihin, puuhun, kaukana näkyvään korkeaan aitaan, mihin tahansa, mikä estää ajatuksiani vaeltamasta takaisin taloon, keittiön, suljetun oven ja käytävän ohi olohuoneen tuhkiiin.

Isä hänen musta, vääntynyt hahmonsaa, ja naisen En pysty sanomaan sitä. Ajatuskin polttaa rintaani. Ajatus hänestä.

Apulaisseriffi Pritchett jakaa juomia – hän antaa yhden minunkin siteiden peittämiin käsiini. Muut mutisevat kiitoksiaan ja yskähtelevät, tutkailevat sitten taas minua. Katseet sinkoilevat suuntaani. Näkevätkö he tytön vai pelkäävät häntä peittävän tuhkan ja noen? Voi Luoja, olen hengittänyt keuhkojen täydeltä savua. Sitä on sisälläni. He ovat sisälläni, kurkkuni ja keuhkoni peittona. Yökkään, mutta mitään ei nouse ylös.

Nämä muukalaiset eivät välittäneet meistä aiemmin tippaakaan, joten miksi esittää välittävänsä nyt? Ehkä he ovat vain uteliaita näkemään tämän paikan, koska tietävät, etteivät ole tervetulleita. Kunpa he vain lähtisivät. Emme tarvitse heitä. Heidän tökerö poliisiteippinsä, äänekkää, särisevät radiopuhelimensa ja välkky-

vät valonsa kielivät siitä, etteivät he kunnioita Newhavenin kartanon suurenmoista, haalistunutta kauneutta. Heidän läsnäolonsa alleviivaa täällä tapahtunutta, uutinen hiipii etuovesta ja jatkaa kulkuaan Newhavenin käytäville. Eri äänet kuljettavat viestiä, kuiskivat, haukkovat henkeään, änkyttävät. Tulipalo. Murhenäytelmä. Pastori Heywood ja hänen vaimonsa ovat poissa. Kuolleet.

Kupissani ei ole kantta. En muista poistaneeni sitä. Maito on muuttanut tumman juoman pehmeän beigeiksi. Isä vihasi laihaa kahvia. Samoin kuin kaikkea muutakin heikkoa. Synti iskee heikkoon luonteeseen. Polveni sykkivät siitä todisteena.

Yhtäkkiä nimeni raikuu ilmassa ja ajatukseni katkeaa. Rouva Calhoun tönnii päättäväisesti kyynärpäillään poliiseja ja palomiehiä tieltään kuin Punaista merta halkova Mooses.

”Luojan kiitos, että olet turvassa. Älä juo sitä”, hän lisää, nappaa mukini ja asettaa sen maahan. Hän sulkee käteni omiensa sisään ja katsoo minuun, silmät turvonneina ja punoittavina. Ne laajenevat, kun hän huomaa mustuneet vaatteeni, noen kasvoilani, käsieni ja vasemman käsivarren karkeat siteet.

”Oletko kunnossa?” Vastaa hänen sanoihinsa pitkittyneellä hiljaisuudella. Kun se käy liian raskaaksi, hän särkee sen. ”Abigail kiltti, sano jotakin. Oletko loukkaantunut? Olimme niin huolisamme, kun sinua ei löytynyt. Etsimme sinua koko eilisen päivän. Ja nyt tämä. Hyvä Luoja sentään.”

”Hänkö oli äskettäin kateissa?” yksi poliiseista kysyy.

Avaan suuni. Sanojen sijaan sieltä purkautuu yskänpuuska. Jokainen hengenveto elvyttää tulen kurkussani, saa minut yskimään kahta kauheammin. Kyynelteni läpi rouva Calhounin kasvot näyttävät sumeilta. Joku työntää pullon huulilleni. Sen reuna kaivautuu ihooni. Vesi helpottaa kurkun karheutta.

”Ei hän ole loukkaantunut. Pinnallisia palovammoja ja vähän savua keuhkoissa. Annoimme hänelle happea”, kertoo minua

hoitanut ensihoitaja. ”Mutta hän ei ole pukahtanut sanaakaan. Viemme hänet –”

”Ette vie häntä yhtikäs minnekään.” Rouva Calhoun sinkauttaa mieheen ankaran katseen ja kääntyy sitten puoleeni. ”Veljesi ja sisaresi ovat turvassa. Ymmärrätkö, Abigail? Elijah, Matthew ja Sarah ovat turvassa Newhavenissa. He olivat yötä siellä, Luojan kiitos.” Sen sanottuaan hän kääntyy kannoillaan ja suuntaa talon raunioille.

”Mitä te teette?” Jykevä poliisi siirtää kookkaan kehonsa niin että se peittää auringonvalon ja estää rouva Calhounin kulun. Rouva Calhoun kohentaa ryhtiään kuten hänellä on tapana ennen pyykkivuorten ripustamista kuivumaan.

”Minun pitää käydä talossa. Matthew tarvitsee astmapiippunsa. Se on yläkerran kylpyhuoneessa.” Poliisi ei hievahdakaan. ”Hänellä on astma. Aiotko tosiaan estää orpolasta saamasta lääkkeitään? Minkälainen kristitty sinä oikein olet?”

”Eikö pääarakennuksessa ole varapiippua?”

”Ei ole.”

”Ette voi kulkea tästä, rouva. Rikospaikkaa ei ole vielä tutkittu.”

”Mitä kautta minun sitten pitäisi kulkea? Kiiwetä ränniä pitkin ja kylpyhuoneen ikkunasta sisään vai?”

Poliisi vilkaisee joukkonsa johtajaa. Joukolla on aina johtajansa. Harmaatukkainen, isoviiksinen pää nyökkää.

”Hyvä on, seuratkaa minua”, poliisi huokaisee. Verkko-ovi narahtaa auki. Talosta virtaa musertava löyhkä, ja sen haistaessaan rouva Calhoun irvistää. Sellainen haju polttaa mieleen kuvan, halusi tai ei. Haju on tarttunut vaatteisiini ja hiuksiini. Rouva Calhoun kääntyy puoleeni kauhistunein kasvoin, ennen kuin saa viritettyä naamalleen kireän hymyn.

”Palaan ihan pian, Abigail. Haen vain veljesi lääkkeen, ja sitten menemme yhdessä Newhaveniin. Älä kerro heille mitään.”

Hän mulkaisee poliisia kuin varoittaakseen tätä yrittämästä estää häntä.

Katseeni harhailee maahan ja yhä höyryävään mukiini. Kunpa voisin koskettaa sitä, painaa sormenpäätäni kuumentunutta pahlia vasten, kunnes totuutta olisi mahdoton paeta. Mutta käteni ovat siteitten peitossa.

Kaikki tuijottavat minua, odottavat, että puhuisin, mutta minulla ei ole heille mitään sanottavaa. Ei vastauksia heidän kysymyksiinsä. Minulla on tulipalon jäljiltä pelkästään hiiltyneitä, muodottomia muistoja. Se poltti kaikki tunteeni. Olen turta, ja minua painavat omat kysymykseni.

Olinko se minä? Onko heidän kuolemansa minun syytäni? Sillä minä en muista. En tulipaloa, en heidän kuolemaansa, enkä sitä, miksi katosin paloa edeltävänä päivänä. En muista yhtikäs mitään.

KAKSI KUOLONUHRIA NEWHAVENIN PLANTAASIN PALOSSA

Marilynn Wasserman, toimittaja

Newhavenin plantaasilla syttyneessä tulipalossa menehtyivät pastori John Heywood, 45, ja hänen vaimonsa Genevieve, 38. Hangman's Creekillä veneillyt Beau Travers huomasi savua ja soitti hätänumeroon. Parkervillen palokunta saapui paikalle ja sammutti palon nopeasti. Heywoodien vanhin tytär Abigail Heywood, 17, pelastettiin liekeistä. Hän sai vain lieviä vammoja. Pariskunnan kolme muuta lasta olivat tulipalon syttyessä plantaasin päärakennuksessa. Palomiehet saapuivat paikalle tietojemme mukaan noin kello 18.45 ja kutsuivat seriffin paikalle löydettyään ruumiit.

Tulipalon syttymissyitä ei ole kerrottu julkisuuteen, mutta asiaa tutkitaan parhaillaan. Ilmeisesti perhe käytti kynttilöitä ja kerosiinilamppuja valaistukseen, sillä generaattori oli lakannut toimimasta myrskyn aikana. Palopäällikkö Wesley Dunlopin mukaan menehtyneille tehdään kuolinsyyn selvittämiseksi ruumiinavaus. Tulipalon uskotaan saaneen alkunsa Hunter's Cottagesta, joka on yksi lukuisista tiluksilla sijaitsevista rakennuksista. Palo saatiin nopeasti hallintaan, eikä se ehtinyt levitä muihin rakennuksiin.

Newhavenin plantaasi, joka vielä kolmekymmentä vuotta sitten tunnettiin Newhavenin hotellina, on New America Baptist Church (NABC) -kirkon Etelä-Carolinan seurakunnan kotipaikka. Kirkko tunnetaan äärikonservatiivisista arvoistaan, ja se on järjestänyt mielenosoituksia esimerkiksi Parkervillen HLBT-keskusta ja Mercer Streetin aborttiklinikkaa vastaan.

Murhenäytelmä sattui vain kahdeksan kuukautta sen jälkeen, kun NABC:n edellinen pastori kuoli niskamurtuman seurauksena kaaduttuaan plantaasin kartanon portaikossa. Jeb Abernathy, joka on nyt ilmoittautunut Newhavenin uudeksi pastoriksi, ja muut kirkon edustajat ovat kieltäytyneet kommentoimasta tapausta.

Kommentit:

Julie_Green1982

Kauhean traagista. Lapsiparat, menettivät vanhempansa kamalalla tavalla.

ConfederateJoe

Vihervassarit eivät tykänneet heidän sanomastaan ja sytyttivät palon.

Anon_1978

Ei se mikään kirkko ole vaan kultti. He kidnappaavat ihmisiä ympäri maata. NABC on vaarallinen ja sen toimintaan pitäisi puuttua.

MissyCat

@ConfederateJoe Oikeastiko et tuota parempaan pysty. Juo klooria, MAGA-idiootti.

Chad1287678

Olen nähnyt niitä kaupungilla friikeissä puvuissaan, kaikilla samanlainen kampauskkin. Näyttävät kaikki friikeiltä, jos minulta kysytään.

Anon_1978

Saivat ansionsa mukaan. He tuhoavat ihmisten elämiä.

JuicyJuice

Newhaven? Eikö siellä kummittele ihan vitusti?

2. Kesäkuun alku

Äiti piteli hiussuortuviani sormissaan ja letitti ne niin tiukasti, että tunsin tutun kireyden päänahassani. *Kuuliainen tytär kamppaa hiuksensa siveästi*. Toistensa ympärille kietoutuvat hiussuortuvat pysyivät paikoillaan täydellisesti – me Heywoodit näytimme muille mallia. Olin lähes kahdeksantoistavuotias, joten kaikki oletivat, että letitin tukkani itse, mutta tämä oli meidän yhteinen hetkemme, ja letistä tuli sitä paitsi paljon siistimpi äidin tekemänä.

Käteni puristivat muistivihkoani letityksen tahdissa – täydellisyys vaati uhrauksia. Nykypäivänä vaivannäköä vierastettiin, kaiken odotettiin ilmestyvän eteen hopeatarjottimella. Luin ääneni muistivihon sivulle kirjoitetut sanat, vaikka osasinkin säkeet ulkoa. Täydellisyys. Tänään minulla oli erityinen syy olla täydellinen: seurakunnassa suunniteltiin kontaktikampanjaa naisten turvakotiin Charlotteen, ja halusin epätoivon vimmallalla sinne lähtevään ryhmään.

”Valmista tuli. Mennään nyt.” Äiti ojensi lipaston laatikosta puhtaan huivin, jonka työnsin taskuuni.

Vaikka oli vielä varhaista, ulkoilmaa saostivat kesän kuumuus sekä vaimeasti kuuluvat keskustelut. Lauseenpätkät vuosisivat rakennuksen avoimista ikkunoista ja vihjasivat ihmisjoukosta, joka kohta putkahtaisi pääovista ulos. Nurmikon toisella puolella Cainet astuivat ulos Myrtle Cottagesta. Sen vieressä seisova pastori Favreaun vanha talo kosketti sydänjuuriani. Vielä melkein seitsemän kuukauden jälkeenkin tuntui kummalliselta nähdä Garrettien astuvan sen ovesta.

Isä otti kirkon ovella seurakunnan vastaan ja nyökkäili ihmisten sanoessa ”Huomenta, pastori Heywood”. Äiti seisoj hänen rinnallaan ja vain hymyili. Matthew ja Elijah pyörivät hänen jaloissaan ja Sarah-vauva nukkui hänen sylissään. Hän nosti Sarahia vähän väliä parempaan asentoon, koska vauva painoi. Minun teki mieli tarjoutua ottamaan sisareni, mutta nyt ei ollut aika avata suutani. Kirkosta valui paksua, tukahduttavan kuumaa ilmaa. Sisällä tulisi taatusti olemaan epämurkavaa. Ei ollut helppoa olla Herran rakkauden arvoinen, muutenhan kaikki olisivat. Ihmiset halusivat uskon ilman sen aiheuttamaa vaivaa – ilmastoitudussa auditoriossa, pehmeillä penkeillä. Tekopyhät.

Astuimme viimeisinä sisään. Äiti hymyili leveästi, kun otin Sarahin siksi aikaa, että hän sai sidottua huivin päähänsä. Kirkon etuosassa herra Garrett kiinnitti puhelimensa jalustaan ja suuntasi sen kohti saarnastuolia. Perheet asettuivat penkeilleen. Suoristin selkärankani, koska tiesin, että koko Newhaven istui takanamme. Äiti istui oikealla puolellani, ja hänen toisella puolellaan oli tyhjä penkki, jolla rouva Favreaulla, entisen pastorimme vaimolla, oli ollut tapana istua. Nyt hän oli liian sairas lähteäkseen huoneestaan ja me pidimme hänestä huolta, veimme ateriatkin hänen huoneeseensa.

Isä astui eteenpäin ja kiinnitti mikrofoninsa takinkaulukseen. Yhdellä kädenliikkeellä hän sai koko seurakunnan jalkeille ja johdatti meidät rukoukseen, sitten istuimme taas, kuten joka sunnuntainen koreografia määräsi. Hän asettui saarnastuoliin hymyillen. Vaaleansiniset silmät katsoivat kameran linssiin.

”Ennen kuin aloitan tämän päivän saarnan, haluaisin muistuttaa kaikkia varainkeruusta wellmontilaisen Janet Munron ja hänen lastensa hyväksi. On pian kulunut puoli vuotta siitä, kun menetimme traagisesti rakkaan uskonveljemme Floridan-seurakunnasta, pastori Munron, ja hänen vanhimman

tyttärensä Fleurin. On meidän tehtävämme olla Janetin tukena. On meidän tehtävämme varmistaa, että hän ja hänen läheisensä pärjäävät tässä julmassa maailmassa. Pastori Munro olisi tehnyt saman meidän kaikkien kohdalla. Te, jotka seuraatte tätä kotona, voitte tehdä lahjoituksen GoFundMe-sivullamme. Linkki on videon kommentteissa. Olkaa itsekkyyden kyllästävässä maailmassa Herran rakkauden välittäjiä. Jumala on tuonut ihmisiä elämäämme, jotta näkisimme paremmin Hänen hyvyytensä...”

Puhujankorokkeelle oli asetettu teline, jossa oli suurennettu valokuva Fleurista ja hänen isästään. Fleurin käsivarret olivat isän kaulan ympärillä, he olivat poski poskea vasten. Fleurin kaulalla riippui medaljonki, jota ilman häntä ei ollut nähty sen jälkeen, kun hän oli saanut korun isältään. Hänellä oli ollut tapana liu’uttaa sitä ketjussaan, kun hän oli keskittynyt miettimään jotakin. Siitä oli tullut hänen kehonsa jatke. Fleurin kasvoilla välkyi valtava virne, joka paljasti hampaitten välisen raon. Kyyneleet pistelivät silmissäni. Puolen vuoden jälkeenkin oli vaikea ymmärtää, että hän oli poissa. Ikävä paisui rinnassani. Olimme viettäneet suurimman osan kesistä yhdessä, tämä oli ensimmäinen kesä ilman häntä. Hieroin kielelläni etuhampaitani. Meillä oli pieninä samanlainen rako hampaiden välissä. Siihen aikaan äitini kutsui minua ”kultapupuksi”. Minun rakoni umpeutui myöhemmin, Fleurin ei. Me näytimme samanlaisilta – oljenvaaleat hiukset, siniset silmät ja sama kaareva suu. Kerroimme toisillemme salaisuudet, lainasimme toistemme vaatteita. Hän oli kuin sisar, jota minulla ei ollut ennen pikku Sarahia.

Isän vetovoimasta huolimatta huomioni ajalehti muualle, valahti hänen sanojensa väleihin ja sitten ulos kirkosta rantaan. Fleur ja hänen isänsä olivat käyneet täällä muutaman kuukauden välein, pastori Munro kirkon asioissa ja Fleur leikkiäkseen minun kansani. Olimme juoksennelleet rannalla tuntitolkulla. Vähän

vanhempina lakkasimme leikkimästä, mutta meistä tuli entistäkin läheisemmät, kun yövyimme toistemme luona vierailuilla. Päivää ennen kuin heidän oli tarkoitus ajaa tänne, järjetön rikos riisti heidät luotamme. Murhenäytelmää syvensi se, että isä oli poissa kirkon asioissa eikä siten pystynyt lohduttamaan minua, kun uutinen saapui. Mahtoiko Fleur tajuta kuolevansa, kun kuuli ensimmäisen laukauksen? Mielikuvissani hän piileskeli kuolemaa komerossa, toisinaan näen hänet sänkynsä alla käsi suun peittona. Isä sanoi, että Jumala jakeli kuolemaa sokeasti, Hän ei välittänyt, kenestä oli kyse, vaan ihmisen teot määräisivät, minne tämä päättyi. Toivoin, että Herra olisi antanut Fleurin jäädä maan päälle pidemmäksi aikaa. Pyyhkäisin kyyneleen silmäkulmastani.

Äiti tönäisi minua kylkeen varoitukseksi. Säpsähdin, ja katseeni osui isän katseeseen, tuimiin silmiin hyväntahtoisen hymyn venyttämän parran yllä. Hänen takanaan raskas verho liikahti tuulenvireessä. Väristys kulki selkäpiitäni pitkin. Kuolema oli osa elämää, isä sanoi. Minä mietin, ettei kuoleman tarvitsisi tulla ihan näin lähelle.

Kun olin antanut pikku Sarahin takaisin, liityin kuoron joukkoon korokkeelle. Tytöt muodostivat eturivin, minun paikkani oli toisena oikealta, pojat seisoivat takanamme askelmalla. Järjestys oli aina sama. Niskaani osui henkäys, joka kutitti lettivankilastaan karanneita haituvia.

Anita Jones istui paikalleen pienen kosketinsoittimen taakse. Kaikki vetivät yhdessä ilmaa keuhkoihinsa, ja sitten äänemme kohosivat korkeuksiin ”All Hail the Power of Our Lord” -virren ensi nuoteilla. Melodia kohensi mielialaani, veti suutani hymyyn, ja letin ote päänahastani tuntui hellittävän hieman. Omistin hiljaa mielessäni lauluni Fleurille. Matthew hymyili minulle penkiltään ja heilutteli pikku jalkojaan musiikin tahtiin. Rakastin kuoroa. Astuessani korokkeelle ensimmäisiä kertoja pääni oli

ollut pyörällä, mutta pian keskivartalosta oli noussut ilon aalto. Tänään lauluni oli kuitenkin surun värjäämää.

Aloitimme toisen virren ”Come, Let Us Lift Our Joyful Eyes”. Katseeni harhaili seurakunnan väen yli. Kolmannessa rivissä, valattomat vaaleat kiharat kirkkoa varten taakse suittuina istui Tom, joka oli muita päätä pidempi ja näki täten minut loistavasti. Hänen katseensa lävisti minut kuin veitsen terä, riisui vaatteen lihan yltä, riisui lihan luista. Hän oli liittynyt seurakuntaan alle vuosi sitten, ja hänestä oli huokunut levottomuus. Hän yritti sopeutua joukkoomme, mutta hänen kehonsa rosoissa oli edelleen nähtävissä hänen entinen elämänsä, joka oli koostunut pätkätöistä ja videopeleistä, elämä vailla tarkoitusta. Se kuului myös hänen pohjoisessa aksentissaan. Kerran hän yritti puhua kuten mekin, mikä sai Birdien ja minut nauramaan vedet silmissä. Hänen kasvonsa vääristyivät vaitonaisesta raivosta, ja naurumme ehtyi silmänräpäyksessä. Nyt hän tuijotti minua kuin viimeistä kannullista jääteetä helleaallon keskellä.

Ulkona seurakuntalaisten vuorovesi virtasi kohti yhteisön päärakennuksen hämärää sisäänkäyntiä. Aika oli painanut pölykerroksen Newhavenin aikoinaan valkoiseen julkisivuun, ja kuumuus ja kosteus olivat nuolleet rappauksen likaisen keltaiseksi. Luonto oli osoittanut voimansa hienossa hotellirakennuksessa, mutta sen entinen loisto oli yhä nähtävissä pylväikössä ja toisen kerroksen parvekkeessa.

Kohta kaikki asettuisivat paikoilleen vanhassa tanssisalissa viikoittaista yhteistä ateriaamme varten. Samat kädet olivat veistäneet ja kiillottaneet tuolit, korjanneet sadon ja valmistaneet pian tarjoilemansa ruuan. Täällä Jaspers Islandilla ”minä” sai väistyä ”meidän” tieltä; yhteisöllisyys oli sekä lohdullista että vääjäämättöntä. Toisinaan se halasi ja tukahdutti samalla syleilyllä.

Seurakuntamme perustajat olivat muuttaneet tanssisalin yhteisötilaksi, eivätkä sen vaatimattomat kalusteet oikein istuneet ylelliseen tilaan. Karkeatekoiset pöydät asuttivat salia yhdessä herkkien, koristeellisten kattolistojen kanssa. Edes repsottavat tapetit tai homeläikät eivät himmentäneet huoneen ylevyyttä. Etenkään jos nosti katseensa huoneen keskellä roikkuvaan vai-kuttavaan kattokruunuun. Se ei ollut toiminut vuosikymmeniin ja messinki oli osittain tummunut, mutta se oli minusta samantekevää. Heilahtelevat kristallit olivat kuin kastepisaroi-ta hämä-häkinverkolla.

Pian seisoisimme tämän ennen sotaa rakennetun kauneuden keskellä ja pitäisimme toisiamme kädestä, liittyisimme yhteen ihmisketjuna isän lausussa ruokarukouksen. Kuten aina, yksin-kertainen ruokamme maistuisi herkulliselta: kasoittain höyryä-vää munakokkeliä, maissipuuroa hunajalla ja tuoksuvaa, edelleen lämmintä maissileipää. Kävellessäni kohti pääovea sylki herahti suuhuni – sitten oikea polveni petti yhtäkkiä altani niin että olin kaatua.

Pyörähdin ympäri ja näin isän nauramassa lempitempulleen. Kaikkien näiden vuosien jälkeenkin se onnistui: huomaamaton potku polvitaipseeni, kun sitä vähiten odotin.

”Isä.” Hymyilin.

”Pitää pysyä skarppina, kultaseni.” Hän kietoi kätensä hartioi-deni ympärille ja veti minut sisälle rakennukseen.

3.

Kaksoiset näyttivät kovin pieniltä ison pojan sängyissään. Heissä oli enää vain aavistus vauvanpulleutta. He kasvoivat hurjaa vauhtia, mietin, kun suljin oven. Rakastin heitä, sitä että he ylipäättään olivat syntyneet – pikkuiset puuvillakääröt merkitsivät pääte-pistettä äidin kärsimykselle. Herra oli koetellut äitiä jokaisella keskenmenolla, pyytänyt häntä todistamaan päättäväisyytensä. Olin lakannut laskemasta viiden jälkeen. Vaikka äiti oli muuttunut aina vain hauraammaksi, hän oli jatkanut yrittämistä määrätietoisesti. Olin rukoillut ja jopa tehnyt Herran kanssa vaihtokauppoja, kunnes kaksoiset tupsahtivat kiljuen maailmaan ja heidän jälkeensä pari kuukautta sitten pikku Sarah.

Newhavenin hälyn jälkeen Hunters Cottagea painoi raskas hiljaisuus. Suurin osa seurakunnasta asui Newhavenissa; meidän lisäksi vain muutama perhe oli asettunut etäämmällä oleviin pienempiin rakennuksiin. Äiti koristeli keittiössä leipäkorja minun pestessä vieressä käsiäni. Hän nyökkäsi minulle merkiksi ja kävelin käytävää pitkin ainoalle suljetulle ovelle.

Koputin hiljaa. ”Ruoka on valmis.”

En jäänyt odottamaan vastausta. Ruokasalissa äiti hössötti ruokavtien ympärillä, korjasi lasin asentoa, suoristi haarukan, silotti näkymättömän rypyn pöytäliinassa – hänen kätensä olivat aina touhussa. Hän oli äärimmäisen omistautunut perheelleen. Kuullessaan isän yskähdyksen läheltä hän lopetti hyörimisen. Isä istui paikalleen, ja me asettauduimme hänen molemmille puolilleen. Sitten hän lausui ruokarukouksen.

”Oliko kaksosista vaivaa?” hän kysyi minulta, kun äiti täytti hänen lautastaan.

”Luin *Blessing from Aboven* kertaalleen ja he nukahtivat.”

”Lapset ovat Herran lahja. Onnellinen se mies, jonka viini on nuolia täynnä!” isä vastasi ja keihästi palan lihamureketta haarukkaansa.

Oma murekkeeni ui tomaattikastikkeessa. Sen kuori murtui haarukan alla ja suli sitten suuhuni. Edessäni Herran asettamalla polulla olisi pian oma mies ja lapsia. Valmistaisin heille terveellistä ruokaa, en tarjoaisi mitään prosessoitua roskaa kuten pannupitsaa, josta tihkuva rasva imeytyi pahvilaatikkoon. Ällöttävää. Mieleeni putkahti muisto tomaattikastikkeen kirpeästä mausta. Olimme jakaneet aamupalaksi pitsansiivun, jonka pohja oli jo kovettunut. Meillä oli silloin niin kovin vähän mitään, meidän oli pakko jakaa kaikki. Sitten isä toi meidät Newhaveniin ja saimme paremman, turvallisemman elämän. Täällä ei tapahtuisi mitään pahaa.

”Isä, voisinko mennä muiden mukana Shermontin perheväkivaltakeskukseen Charlotten ensi viikolla?”

”Miksi tahdot mennä?”

Lausuin sanat, joita olin harjoitellut peilin edessä. ”Minusta tuntuu, että Herran sanan levittäminen ja toisten pelastaminen synnistä ja vaikeuksista on kutsumukseni. Markus 16:15: ”Hän sanoi heille: Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evanゲリumi kaikille luoduille. Joka sen uskoo ja saa kasteen, on pelastuva. Joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.”

”Oikein kiitettävää, kultaseni.”

”En tiedä, John”, äiti puuttui puheeseen. ”Shermont on varsin kaukana, eikä hän ole ennen ollut yötä poissa.”

En yllättynyt. Äiti inhosi sitä, kun poistuin Newhavenista. Mutta miksi äidin piti sekaantua asiaan? Hän ei ikinä käynyt Newhavenin korkeiden aitojen ulkopuolella, mutta ei sen

tarvinnut tarkoittaa, että hänen pitäisi tukahduttaa kutsumukseni vapaaehtoistyöhön. En ollut enää lapsi. Olin ollut Fleurin perheen luona Floridassa. Pärjäisin kyllä.

”En tiedä, Genevieve. Ehkäpä minun pitäisi päättää, mikä on perheelleni parhaaksi, ja sinä voisit keskittyä kokkaamaan syötäväksi kelpaavaa lihamurekettä.”

Äidin haarukka lakkasi muusaamasta ruokaa. Ruokasaliin laskeutui hiljaisuus, joka oli yhtä epämukava kuin kesähelle talon ulkopuolella. Valo välähteli levottomasti ja heijasti tanssivia hahmoja huoneen seinille. Generaattori alkoi taas vedellä viimeisiään. Isä vitsaili usein, että sillä oli temppeuleivin luonne meistä kaikista.

”Tein sen samalla reseptillä kuin aina...” Äiti murensi omaa viipalettaan haarukalla kuin etsisi vastausta jauhelihan joukosta. Hän laski katseensa lautaseensa. Pystyin lukemaan hänen päässänililisevät ajatukset. Hänen päätyönsä oli pitää huolta perheestään ja töitä paiskivasta miehestään. Näin silmäkulmastani, miten isä iski vejarimaisesti silmää. Puristin huulet tiukasti ham-paitani vasten, jotta en paljastaisi mitään.

”John... olen... olen pahoillani...”

Isän vakavat kasvot sulivat leveään virneeseen. ”Minä vain vitsailen. Eikö sinulla ole huumorintaju?”

Rinnassani kasvanut kupla puhkesi isän virnistäessä ja suustani karkasi kikatus. Äitikin yhtyi nauruun, mutta hänen naurunsa hukkui meidän naurujemme alle. Isä oli oikeassa. Äiti oli kyllä omistautunut vaimo ja äiti, mutta hänellä oli surkea huumorintaju.

Isä istui työpöytänsä ääressä ja tutkaili kirjoja ja papereita, joita tummensi hänen tiivis käsialansa. Hän valmisteli varmaankin seuraavaa saarnaansa.

”Toin sinulle jääteetä.”

”Kiitos, Abigail.”

Hänen eteläinen aksenttinsa pidensi nimeni.

”Halusin kysyä...”

”Niin?”

”Päätitkö jo siitä Charlotten-reissusta?”

Kynä lakkasi raapustamasta. Ainoa ääni tuli nyt takanreunuksen kellosta, joka tahditti hiljaisuutta. Odotin, kädessäni oleva lasi oli liukas sen ulkopinnalle tiivistyneestä vedestä. Jostakin syystä minusta tuntui, etten voinut edes liikkua, ennen kuin hän vastaisi. Hän laittoi hitaasti kynään korkin ja lasi sen sitten pöydälle. Hän hymyili ja naksautti niskaansa. Sormenpäätäni olivat kylmän juoman turruttamat. Lasi liukui hitusen kädessäni.

”Laskehan se kädestäsi, ettei minun tarvitse nuolla jääteetäni lattialta.”

Laskin lasin sille varatulle aluselle. Se oli tarpeen paikassa, jossa huonekalut olivat puisia ja sää niin kuuma, että juomat hikoilivat.

”Katsotaan ensin, miten käynti Parkervillessä sujuu torstaina. Rouva Calhoun sanoo, että argumentoit edelleen paikoin epävarmasti. NABC ei ole koskaan ollut näin tiiviisti suurennuslasin alla – kun Wade Pruitt kävi Parkervillessä viime viikolla, häntä ahdisteli joku tyttö, joka oli kuulemma tekemässä dokumenttia meistä. Ajattele, jos hän olisi puhunutkin sinulle, ja sinä olisit alkanut takellella.”

Ryhtini lysähti. ”Pystyn siihen. Olen harjoitellut.”

”Kyllä minä sinuun luotan, kultaseni, mutta Newhavenin ja Parkervillen ulkopuolinen maailma on pelottava ja vaarallinen paikka. En voisi antaa itselleni anteeksi, jos sinulle tapahtuisi jotakin.”

Nyökkäsin vastaukseksi. *Kuuliaisainen tytär tottelee isänsä käskyjä.*

ÄÄNITALLENNE 2

Tallenteen laatu: hyvä

[Ääni A]: nainen

[Ääni A]: (*Raskasta hengitystä.*) Voi paska. Taas se tapahtui. Heräsin pilkkopimeässä, eikä minulla ollut hajuakaan, missä olin. (*Raskasta hengitystä.*) Ukko sanoi, että tästä paskasta on hyvä puhua. Se auttaa prosessoimaan. Hän kylläkin kutsui sitä traumaksi paskan sijaan.

Yöllisinä hämmennyksen hetkinä kuvittelen aina, että olen taas siellä. Ympärilläni on pimeää, vain puhelimeni valo loistaa. Näen oven ja olen kauhuissani. Olen vakuuttunut, että jos kokeilen oven kahvaa, se on lukittu ulkopuolelta. Helvetti, niinä öinä olen taas siellä. Taas peloissani. Minua kutsuttiin elukaksi ja muuksikin. Nimet jäivät elämään ihoni alle vielä pitkäksi aikaa sen jälkeen, kun mustelmat haalistuivat.

(*Naksahduksia.*) Vihreä kokolattiamatto, mäntypuinen lipasto, seinään pultattu televisio, kukallinen päiväpeitto lattialla... olen halvassa motellihuoneessa. Olen täällä. Olen vapaa. Olen lähtenyt sieltä, mutta häkki pysyy edelleen mielessäni. Kannan sitä mukana.

Vihaan häntä. Tämä on hänen syytään.